

Arrest

nr. 72 536 van 23 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van onbepaalde nationaliteit, op 21 oktober 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 juli 2011 waarbij de aanvraag om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 oktober 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VERCAUTEREN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende via een op 13 oktober 2009 gedateerd schrijven een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 8 juli 2010 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden onontvankelijk verklaard werd en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden onontvankelijk verklaard werd is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.10.2009 werd ingediend door:

[A., B. M.] [...]

nationaliteit: Ghana

geboren te TAKORADI op 19.06.1972

[...]

Ook gekend als [M., B.]; geboren te Oranjestad op 19.06.1970 met nationaliteit: Nederlandse Antillen

[M., B.]; geboren te Takrode op 19.06.1976 met nationaliteit Ghana

[M., B.]; geboren te Tadi op 19.06.1970 met nationaliteit Ghana

[M., A. E.]; geboren te Koforidua op 19.06.1963 met nationaliteit Ghana

[A., B. M.]; geboren te Takoradi op 15.06.1970 met nationaliteit Ghana

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene beweert afkomstig te zijn van de Nederlandse Antillen (meer bepaald Aruba) doch staat deze bewering met geen enkel bewijsstuk. Betrokkene verwijst naar diverse mislukte pogingen bij de ambassade van het Koninkrijk der Nederlanden om een identiteitsstuk te bekomen en stelt dat, gelet op de negatieve antwoorden van de Nederlandse ambassade, hiermee op geldige wijze aangetoond is dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven. Echter dient opgemerkt te worden dat deze pogingen hebben uitgewezen dat betrokkene noch bekend noch ingeschreven is in het bevolkingsregister van Aruba.

Ook blijkt dat betrokkene meerdere malen getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden met betrekking tot zijn identiteit/nationaliteit.

Zo stelt de Dienst Vreemdelingenzaken in de beslissing d.d. 06.01.1999:

“Betrokkene gaf zich op 24/05/1991 uit als zijnde [A., B. M.] geboren te Takoradi (Ghana) op 15/06/1970; op 23/07/1993 als zijnde [M. A. E.] geboren te Koforidu (Ghana) op 19/06/1963; op 08.07.1996 als zijnde [M., B.] te Tadi (Ghana) op 19/06/1970 en op 22.01.1997 als zijnde [M. B.] te Tokrode (Ghana) op 19/06/1976 [in de beslissing foutief weergegeven als “1996”]. Bij zijn derde asielaanvraag geeft hij als identiteit: [M. B.] geboren te Oranjestad (Aruba - Nederlandse Antillen) op 19/06/1972 op.

Betrokkene wijzigde zijn identiteit / nationaliteit reeds verschillende malen wat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen ten sterkste aantast.”

Betrokkene werd in oktober 1996 gerepatriëerd onder escorte naar Accra via Abidjan. In het verslag van BUDD CI d.d. 25.11.1996 met betrekking tot de repatriëring van betrokkene staat hierover:

“Le 09 OCTOBRE 1996 [...] MR [M. B.] [...] étaient repatriés au GHANA.

Malheureusement le 10 OCTOBRE 1996 MR [M. B.] nous a été retourné par les autorités ghanéenne parce qu'il n'était pas GHANEEN. Ensuite, il nous a fait croire qu'il était NIGERIAN, nous l'avons fait

escorter jusqu'au NIGERIA. Mais une fois encore il nous a été retourné. Il prétend à présent être originaire de l'AMERIQUE du SUD. Ce qui semble être faux. »

In haar beslissing d.d. 30.06.1999 stelt het CGVS:

“Vastgesteld moet worden dat betrokkene, die niet in het bezit blijkt te zijn van enig identiteitsbewijs tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal, niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij uit Aruba afkomstig zou zijn. Betrokkene stelde namelijk niets over zijn vermeend land van herkomst te weten gezien hij Aruba zou verlaten hebben toen hij 6 was. Betrokkene was echter evenmin in staat om zijn verblijf in Jamaica, Puerto Rico en Groot-Brittannië aannemelijk te maken. Betrokkene kon over geen enkel van deze landen ook maar enig detail verschaffen omtrent zijn verblijfplaatsen in deze landen, wat de geloofwaardigheid [in de beslissing foutief weergegeven als “ongeloofwaardigheid”] van zijn relaas ten zeerste aantast.”

Mede hierdoor kunnen onze diensten geen genoegen nemen met loutere beweringen aangaande de vermeende identiteit/nationaliteit van betrokkene.

Hierdoor kan het argument van betrokkene als zou hij in de onmogelijkheid zijn een identiteitsstuk te verwerven door onze diensten niet weerhouden worden daar betrokkene zich tot zijn juiste ambassade dient te wenden.

Tot slot vermeldt de advocaat van betrokkene dat betrokkene niet meer in het bezit is van zijn identiteitsdocument sinds hij in augustus 1996 werd aangehouden en overgebracht naar een gesloten asielcentrum. Personen die in een gesloten centrum verblijven, kunnen echter onder begeleiding naar hun ambassade gaan om een paspoort aan te vragen. Het verblijf in het gesloten centrum kan dus niet aangehaald worden als reden voor het niet voorleggen van een identiteitsdocument.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker op 19 oktober 2011 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 30.06.1999.

o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 06.01.1999. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De Raad merkt op dat noch de Vreemdelingenwet, noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet dat een nota kan worden neergelegd door de verzoekende partij. De door verzoeker ter terechtzitting aan de Raad overgemaakte nota dient daarom als een niet voorzien procedurestuk uit de debatten geweerd te worden.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1.1. Verweerder werpt op dat het beroep laattijdig werd ingesteld daar uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker minstens sedert 6 augustus 2010 de inhoud van de bestreden beslissingen kent.

3.1.2. Overeenkomstig artikel 39/57, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan een beroep tot nietig-verklaring worden ingesteld met een verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het beroep gericht is. Deze termijn is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

De Raad stelt vast dat verzoeker via een schrijven van 6 augustus 2010 aan verweerder meedeelde de eerste bestreden beslissing *“niet te tekenen omdat wat [er] in staat niet helemaal juist is”* en tevens toelichtte waarom hij niet akkoord ging met de motieven die opgenomen waren in de eerste bestreden beslissing. Op 9 augustus 2010 richtte verzoeker een tweede schrijven aan verweerder en zette hierbij uiteen dat hij een afschrift van deze beslissing had ontvangen. Tevens voegde hij een kopie van deze

beslissing bij zijn schrijven. Het staat derhalve vast dat de eerste bestreden beslissing verzoeker reeds in augustus 2010 ter kennis werd gebracht. Het feit dat deze beslissing verzoeker op 19 oktober 2011 een tweede maal werd ter kennis gebracht heeft niet tot gevolg dat verzoeker over een nieuwe beroepstermijn beschikt (cf. J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 438 - 439).

Het staat in casu vast dat het beroep tegen de eerste bestreden beslissing na het verstrijken van de in artikel 39/57, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn werd ingesteld en derhalve laattijdig is.

De exceptie van verweerder is gegrond in de mate dat zij betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing.

3.2. De Raad merkt voorts ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker op 6 januari 1999 en op 25 februari 2008 reeds bevelen om het grondgebied te verlaten ter kennis werden gebracht. Deze bevelen om het grondgebied te verlaten maken niet het voorwerp uit van enige procedure en zijn uitvoerbaar. Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van het in het kader van voorliggend beroep bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker nog tot voordeel kan strekken. De raadsman van verzoeker weerlegt deze vaststelling niet. Hij toont dan ook niet aan dat verzoeker een belang heeft bij de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

Het tegen de tweede bestreden beslissing ingestelde beroep is derhalve ook onontvankelijk.

3.3. Er dient daarenboven te worden vastgesteld dat verweerder, in tweede orde, terecht opwerpt dat verzoeker nalaat aan te geven welke rechtsregels hij precies geschonden acht, zodat zijn verzoekschrift geen middel in de zin van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet bevat en het beroep ook om die reden niet onontvankelijk is.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK